

[Christmas Møller.]

lunde, som man vil, saa vil Følgen blive den, at det bliver meget vanskeligere for Slægten at hjælpe den unge frem.

Og Forholdet vil tillige blive det, at den, som maaske ønsker at forlade sin Ejendom og føre en Rentenydertilværelse, hvis dette føres ud i sine yderste Konsekvenser, saaledes som visse Bevægelser jo gør det, ganske simpelt maa lade være med at gøre noget saadant; for naar han havde faaet strøget den Smule Penge, som var i de sidste Prioriteter, indefrosset uden Forrentning, eller hvordan det nu var, var der ingen uden det offentlige, der hjalp ham. Men sad han paa sin Ejendom, havde han dog maaske Mulighed for at opretholde Livet paa en eller anden mere tiltalende Maade. Derfor er Spørgsmaalet om Ungdommens hele Stilling over for disse Foranstaltninger af en saadan Karakter, at man i høj Grad maa tage Hensyn dertil.

Med Hensyn til de enkelte Afsnit i Lovforslaget er Forholdet det, at det ikke er muligt inden for det korte Foredrags Ramme at gaa i Enkeltheder. Jeg har da blot nogle enkelte Bemærkninger at gøre vedrørende hvert af dem.

Med Hensyn til det første Afsnit om Rentekonverteringen kan man sige, at det er Udtryk for den forrige Konverterings Sammenbrud. Konverteringen til den lavere Kurs er efter Ministeriets Mening brudt sammen, og man vil altsaa nu konvertere til Pari. Jeg gaar ud fra — hvis det ikke er rigtigt, beder jeg Ministeren rette mig — at det er en frivillig Konvertering, der er Tale om, og at Pengene altsaa kan udleveres, hvis Vedkommende Obligationshaver ikke vil have Obligationerne ombyttet. Det er da klart, at man, lige som jeg nævnte det ved Behandlingen af Konverteringsloven af 1933, i Udvalget maa have nøje Rede paa de Forhandlinger, der har fundet Sted, og som maaske skal fortsættes, med Pengeinstitutterne, idet i hvert Fald vi i vort Parti ikke har noget Kendskab til, hvilke Forudsætninger og hvilke Betingelser der maaske er opstillet. Og maaske vil Regeringen, ogsaa give Besked om, naar den vil forlade de Betingelser, den i Virkeligheden er gaaet ind paa.

Jeg har det Spørgsmaal at stille til Indenrigsministeren, om han har overvejet

Spørgsmaalet om Obligationer, som ligger i Udlandet. Ifølge Statistiske Efterretningers Kapital- og Betalingsbalance er danske Værdipapirer o. lign. i Udlandet opgjort til godt og vel 300 Mill. Kr., og det Spørgsmaal melder sig da, hvorledes man vil bære sig ad med disse Obligationer, hvis de sendes hjem og vedkommende ikke vil bytte, men have Penge i Stedet. Jeg tror ikke, man røber nogen Statshemmelighed ved at sige, at det er Valutasituationen i Danmark ikke til, og derfor maa det være rimeligt at spørge Regeringen, hvorledes den har tænkt sig at handle paa dette Omraade.

Endvidere vil jeg spørge, om Regeringen har taget Stilling til det Spørgsmaal, hvorledes man vil handle med Hensyn til de Serier, hvorom det udtrykkelig hedder, at man er gaaet ind paa, at der ikke maa ske nogen samlet Konvertering.

Det vil efter vor Opfattelse være meget tvivlsomt, om man kan sige, at Bestemmelsen i § 5 om 4 pCt. Obligationer vil bevirke, at 4 pCt. virkelig bliver Rentefoden. Hvis det drejer sig om Laan i Landejendomme i i de her omtalte Foreninger, maa der — og det fremgaar ogsaa af Paragraffen — gerne være Kurs paa Obligationerne — der maa ikke være Kurs paa Laan ellers, men for Obligationer har man ikke denne Bestemmelse — og det, der saa er Spørgsmaalet, er, om den anden Række af Bestemmelser, der samtidig skal gennemføres, vil være af en saadan Karakter, at Obligationer med 4 pCt. Forrentning holdes i Parikurs. Det er min Opfattelse, at det havde været overmaade heldigt for det danske Landbrug, om man havde haft lettere Adgang til en noget højere Forrentning og havde faaet Parikurs, i Stedet for at komme ind i den Udvikling, vi kom ind i, med den lavere Forrentning og det meget store Kurstab og den deraf følgende meget spændte og vanskelige Gælds-situation for mange nu.

Med Hensyn til Afsnittet om Rentelettelse skal jeg kun gøre følgende Bemærkninger: Det kunde se ud, som om man ved denne Foranstaltning foretog en almindelig Rentelettelse, men det sker jo ikke, eftersom den enkeltes Forhold skal være afgørende for, om Rentelettelse kan indtræde, den skal foretages efter Ansøgning, og der kan jo ikke være nogen Tvivl om, efter de Oplysninger, der allerede er givet, hvorledes